Ч. 281. Пятниця 30 (17) грудня 1910. Рік XX.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
**РЕДАКЦИЯ і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 10.
**ПИСЬМА** приймають ся лиш франковані.
**РУКОПИСИ** звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
**РЕКЛЯМАЦИЇ** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата у Львові** в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти полїтичні.

*Делеґациї — Міжнародне положенє.*

Вчера о год. 10 перед полуднем відкрив в Будапешті п. Міністер заграничних справ ґр. Еренталь наради австрийскої делеґациї, попросивши пос. Швеґля, аби як найстарший віком обняв провід для уконституованя делеґациї.

Президент із старшини повитав зібраних делеґатів, ствердив комплет і заявив, що 45 сесия делеґаций відкрита.

При виборі президента одержав 49 голосів пос. Бернрайтер, котрий забравши голос, подякував за вибір і підніс, що сего року делеґациї будуть радити рівночасно з радою державною. Обіцяв в тім взгляді порозуміти ся з президентами обох палат ради державної, аби ті рівночасні наради всіх трех парляментарних тіл могли відбувати ся без трудностий. Делеґациї жде ряд важних задач, перед усім видатки на маринарку. Переходовий час полїтичний, сотворений анексиєю Босни і Герцеґовини, можна уважати замкненим, тепер треба іти наперед і уважати, перед усім дбати о управильненє торговельних відносин. Вкінци підніс президент оклик в честь Цісаря, який повторили делеґати.

Віцепрезидентом делеґациї вибрано дра Ґломбиньского, котрий подякував за вибір.

По виборі господарів і секретарів відчитано впливи, між котрими було й повідомлене о принятю делеґациї Наслїдником престола Найдост. Архікнязем Франц Фердинандом, яке відбуде ся заступстві Монарха нині о години 11 рано.

По виборі комісий, при чім на внесенє дел. Доберниґа вибрано також окрему комісию для Босни і Герцеґовини, наради покінчено. О слідуючім засіданю будуть делеґати повідомлені письменно.

Вчера по полудни зібрала ся на наради фінансова комісия, котрій предложено буджетову провізорию.

З Галичини вибрано до комісий делеґацийних: До комісиї справ заграничних Ґломбиньского, Козловского, Цеглиньского, Єнджейовича; до войскової: Козловского і Петеленца; до фінансової: Бялого, Томашевского і Стадницкого; до босаньскої: Бомбу і Томашевского; до петицийної Петеленца.

Комісиї вибрали слідуючих предсїдателів: комісия справ заграничних Кіярі'го, фінансова Зазворку, войскова Мервельдта і босаньска Ґесмана.

Дел. Козловский виявив бажанє, аби проґрама праць делеґацийи була в той спосіб уложена, щоби делеґати не потребовали все їздити з Будапешту до Відня і назад.

Дел. Сукуп вніс інтерпеляцию в справі видалюваня австрийских робітників з Німеччини, а дел. Елленбоґен в справі засипаня вояків на горі Монте Пяно.

Войскова комісия вибрала субкомітет для войскових достав. З Галичини війшли до субкомітету Козловский і Петеленц.

Угорска делеґация уконституовала ся в той спосіб, що предсїдателем вибрано ґр. Авг. Зічіого, а его заступником дел. Ляпґа.

Берлиньска праса доносить, що тамошні дипльоматичні круги одержали з Петербурга депешу про порозуміне між Австро-Угорщиною і Росиєю, котре має бути на дорозї до здійсненя. Австро-угорский амбасадор в Петербурзї ґр. Бертхольд приїде сими днями до Берлина, щоби порозуміти ся з австро-угорскими дипльоматичними кругами, на яких услівях має наступити порозуміне між Австро-Угорщиною і Росиєю. В Петербурзї панує переконанє, що ґр. Еренталь невдовзї уступить, а его місце займе ґр. Берхтольд.

В звязи з тими поголосками про австро-росийске зближене є донесенє „Berl. Soc. Anzeiger“, що перед новим роком ст. ст. відбуде

3)

## ДАВНІ СПОМИНИ.

Оповіданє з французского.

(Дальше).

На закруті стежки п. де Бресль опинив ся напротив т. зв. „ле Тамо“, штучного мешканя пароха, молочарки і начальника сторожі. Домик приглушений блющем і замкнений на все разом зі споминами великих маскових балів, які тут відбували ся, зробили на нім враженє, що перейшов з місць самотних до осідку смерти, смерти без поваги і без обудженя у вічности. Будинок той спорохнавілий, розсипуючий ся, мохом порослий, був сумнійший як могила.

Вистаючий балькон одної з фабрик охоронював огородову лавочку. Пан де Бресль пізнав стару знакому і сів на ній як давнійше, з очами зверненими на дві стежки рівночасно, котрими Сильвіяна могла надійти. Від десятьох хвиль минула вже визначена година, а він пригадував собі, що нїколи давнійше не позволила єму ждати на себе, що навіть кілька разів ставила ся перша. Тоді бачив еї здалека, укриту під отвертою парасолькою, гадаючи, що ніхто еї не побачить, позаяк сама нічого не бачила, а він жартував собі з неї і она нераз перша сьміяла ся, помимо вічного страху, щоби еї хто не стрітив і не пізнав.

— Не прийде! — повторяв собі двайцятий раз п. де Бресль з мішаниною полекші і розчарованя.

Певно що не єствувала для него вже від многих літ, але був би таки трохи злий, що він не єствує вже також для неї, помимо що перед усім побоював ся, що рішучо вплинув на ціле еї житє. Чувства людскі бувають часто так дивно зложені! Був би дуже заклопотаний, коли би єму хто велїв означити ясно то, чого дізнав, коли вскорі появила ся недалеко него. Над всім перемагало у него нікчемнє побоюванє, що она могла помиляти ся, що могла увірити в наглий поворот до давної любови.

Наближала ся, подібна з віддаленя до давної Сильвіяни. Той сам легкий хід, ті самі загальні черти, бо помимо своєї великої худощавости була все елеґантна як давнійше. Вскорі міг розпізнати еї сукню гладку і простеньку, дешевий вовняний одяг, в котрім бігала на лекциї в дощ чи погоду. В тій еї теперішній простотї відчув, що она попращала ся вже з всякими надіями і серце болем стиснулось єму, а рівночасно бачив в тім деяку гордість, котра привернула єму на хвилю заколочений спокій. З найбільшою певностию ані їй не снили ся любощі з его сторони. Давнійше незвичайно любила прибирати ся, часом річами без ніякої вартости; небезпечна охота приподобати ся на перший погляд кидала ся в очи. Якже далекою від того була нині! Здавало ся, що противно, старала ся навіть показати в собі як найменше жіночости.

В міру як наближала ся, пан де Бресль підпадав все таки під вплив чару, чару, який независимо від пола і віку уділяв ся в дуже лагіднім усьміху розъяснюючим ті зівялі черти.

Здалека вже немов би відповідала на перші слова, які до неї промовив є мішаниною жалю і заклопотаня.

— Отже прощаєте мені?...

— Що такого? Що ви просили мене о ту стрічу? Противно, я вам вдячна.... така вдячна. Ми не могли вчера поговорити ні слова з собою, а маю питати о много річий.

— Много річий?... Щож такого?

— Мій Боже, майже о всьо, що вас дотикає. Я слїдила вас як могла на дорозї вашої кариєри, тїшила ся так скорим авансом, який завдячуєте самому собі. Так, та зміна, яка дала вам нагоду взяти участь в небезпечній виправі в убийчім підсоню. Я пізнала, що то було дуже хорошо з вашої сторони. Кождого дня молили ся тут за вас. Ох, не говорю о моїх власних молитвах, котрі хиба не богато можуть значити, але о тих, котрі засилали мої приятельки, монахині з **, які очивидно одержують звичайно то, о що просять. Я їм вас поручила. Томуж — додала, дотикаючи кінцем пальця стяжки ордеру на его груди — завдячуєте їм то — завдячуєте їм, що вилїчили ся з своєї рани.

— Як ви всьо знаєте! — скрикнув урадований, видячи, що розмова сходить на так свобідну дорогу. — Хтож вам міг то всьо сказати?

— Очивидно публичні голоси, до котрих я мусїла удавати ся, бо від вас не мала ніяких вістий.

ся в Скерневицях (під Варшавою) велике польоване, на котре має прибути також австро-угорский престолонаслідник архикнязь Франц-Фердинанд. „Neue Freie Presse" заперечує се донесенє. Той дневник заперечує також донесеням берлиньскої праси, що порозуміне між Австро-Угорщиною і Росиєю має наступити при помочи Німеччини. Недовірє Росиї до Австро-Угорщини устало враз з уступленем Ізвольского. На случай конечности зближеня як Австро-Угорщина так Росия потрафлять обійти ся без посередництва.

Рівночасно петербурґска праса доносить, що між Берлином і Льондоном відбуває ся жива виміна депеш в справі зближеня між Англією і Німеччиною. Переговори мають відбувати ся на основі порозуміня про ограниченя морских уоружень обох сторін. Але наперед має бути в праси обох народів переведена дискусия над тою справою, щоби публичну опінію освоїти з нею.

Мотиви тих подій мають випливати з напруженя на Далекім Всході, де між Японією і Хінами заносить ся на війну. Японія підприняла збровеня на велику скалю. В росийских рішаючих кругах думають, що до вибуху війни прийде там вже в лютім або марті та що по стороні Хін станут Сполучені Держави Північної Америки. Супротив того Росия хоче мати забезпечений спокій на своїх західних границях, щоби мати вільні руки на Далекім Всході. „Реч" доносить з Владивостока, що роздратоване Хін против Японії повстало під впливом японьских надужить в Кореї. Можливо, що першу ролю грають в тім інтриґи дипльоматиї Сполучених Держав Північної Америки, котрі волїють викликати війну ще перед надмірним скріпленєм своєї суперниці Японії.

# Новинки.

**Львів, дня 29-го грудня 1910.**

**— Іменованя.** Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала офіцияламн податковими в X кл. ранґи асистентів податкових: Ром. Рудницкого, Йос. Местля, Стеф. Чопановского, Ем. Альтгайма, Фр. Котовского, Арт. Дубеньского, Вал. Романьского, Ант. Доманьского, Пет. Брильского, Евст. Вольского, Йос. Яґоша і Теоф. Стевского; — надала системізовані посади асистентів податкових в XI кл. ранґи асистентам податковим: Богд. Ковальскому, Стан. Гноїньскому, Мик. Мазуркевичеви, Войт. Хржанови, Ст. Пашковскому, Льонґ. Ульваньскому, Ром. Вігрилекови, Йос. Вайнгартенови, Зиґм. Кроковскому, Еман. Лавровскому, Ал. Смазї, Каз. Петрашкови, Вол. Черлюнчакевичеви, Тад. Келяновскому і Дам. Гольдблятови.

**— Зелїзниця Кристинопіль - Жовква.** Ще в лютім с. р. завізвав сойм Видїл краєвий до виготовленя проекту льокальної зелїзниці Кристинопіль-Жовква. Міністерство зразу відмовило концесиї на ту зелїзницю побоюючись конкуренциї для тих зелїзниць які вже суть, однак в наслїдок рекурсу Видїлу краєвого згодило ся остаточно на то, застерігаючи собі лиш управильненя відносин конкуренцийних. Нова проектована зелїзниця есть о 42 кільом. коротша від шляху Львів Белзець.

**— Малий розбишака.** У Львові зачинають виводити ся щораз лїпше всїлякого рода убийники, злодії, вломники і розбишаки, що мабуть есть також ознакою поступу незаби якої „культури і цивілізациї". Ось один примір більше: 15-лїтний козляр Йосиф Буцїковский напав оногди в Ринку на одну з пань, що виходила зі склепу і вдарив єї так сильно по руцї, що она випустила з неї торбинку, яку держала. Молодий розбишака вхопив торбинку і почав втїкати, але прохожі зловили его і віддали в руки поліциї.

**— З руских кольоній в Канаді.** Дня 23 падолиста гостив митрополит Шептицкий у Форті Вілєм (Онтеріо) де посьвячував заложене угольного каменя під гр. кат. церкву в сім місті. Церква має коштувати понад 30 тисяч долярів. В Форті Вілєм і в сусїднім Порт Артурі мешкає понад 3 тисячі Русинів, які працюють переважно при ладованю збіжа на кораблї і при зелїзних маґазинах.

Дня 1 грудня — як доносить „Новий Край" — мала бути отворена філія „Народної Торговлї" на Чіпман (провінция Альберта), де на добрих условинах закуплено товар в готовім штори. Філія ся буде під зарядом головної дирекциї на Веґревіль а управителем єї буде д. І. Кудрик. Дооколичні фармери дуже тїшать ся, що будуть мати свою торговлю, бо дотеперішні анґлїйскі шторники дерли їх немилосердно, тож великим числом обіцяли приступити з уділами. На сю ціль заповіджено народні збори на Чіпман на 9 грудня, щоби народови пояснити статути „Народної Торговлї", представити який хосен з неї для самих шеровців і загалу, та заохотити до купна шерів і до підтриманя бізнесу.

Дня 26 падолиста с. р. відбув ся на кольонії Сент Джулієм (провінция Саскачеван) в хаті Олекси Цалинюка мітинґ дооколичних фармерів в справі заснованя відділу товариства руских фармерів в Канаді. Присутних було понад 50 фармерів. Зібрані вибрали на час віча д. Петра Яківчука головою а секретарем д. Олексу Сироїшка. Ухвалено зорґанізувати відділ нашого фармерского товариства і вислати на конвенцю до Канори 6 делеґатів а то: Ол. Цалинюка, Ол. Сироїшка, Сем. Михайлюка, Ю. Бецкала, Вас. Михайлюка.

Найкрасше говорив наш фармер з Белвю Пилип Мамчур, який заохотив людий до народного діла і взивав щиро, щоби люди помагали нашим інтелїґентам, які хотять щиро працювати для свого народа і его орґанізациї. На сю тему говорив також д. Іван Вінтоник і зібрані рішили дальше вести аґітацию за товариством руских фармерів.

Північний Вінніпеґ сего року кладе кандидатом на члена до міскої ради Русина Теодора Стефаника, який є довголїтним мешканцем Вінніпеґу. Д. Стефаник належить до видніших Русинів в Вінніпеґу і по при свою урядову роботу посьвячує богато часу і праці для народної роботи між Русинами в Вінніпеґу. Тепер він є інспектором публичних доріг в провінциї Манітоба. Вигляди нашого краяна на побіду суть добрі, бо его попирають всї чужинці північної части міста а найбільше

---

— Коли ви не мали — відповів, пробуючи звичайним способом уживаним загально мужчинами, обернути річ в свою користь — то без сумніву лише ви винні, бо ви перші перестали писати до мене.

Почервоніла знов нагло як молода дївчина.

— Очевидно, я воліла мовчане, бо з мовчаня можна собі думати, що кому схоче ся.

І з більшим засоромленєм, ніж би хотів до того признати ся, пригадав собі пан де Бресль, що дійстно відповідав пристрастно і сердечно на перші листи пристрастні і сердечні; дальші були нічим більше лиш приготовленєм до зірваня, дуже оглядні. Якже міг гадати, аби дала себе так нечестно обдурити? Але она не толкувала ся. Рівнодушним голосом, хотячи навіть зробити конець заклопотаню, яке причувала, сказала:

— Чейже не думаете, щоби я хотїла сїсти на тій лавці в такій вогкости? Лїпше буде, як трохи перейдемо ся.

І йшли побіч себе понад берегом озера, стукаючи по мягкім килимі сухого листя, що видавало з себе острий, погідний запах. Приглядав ся їй з боку. Крізь спущений серпанок розумне єї лице видавало ся немов би належало до молодої особи, помимо зівялого лиця і легких зморщин коло очий і в кутиках уст.

З зухвалостию упертого чоловіка, котрий хоче, аби послїдне слово належало до него, повторив:

— Зовсїм не знаю, що ви могли гадати з мого мовчаня, як ви кажете, але то скажу, що ваше мовчане було для мене дуже болюче.

— Не на довго — відповіла; але в тих словах не було ніякого огірченя. — Не на довго, бо чейже ви оженили ся?

Здвигнув незначно раменами.

— Ох! — женитьба нічого не доказує.

Вибухнула срібним сьміхом, давнійшим, тим сьміхом Сильвіяни.

— Справдї?... Щож за потїха для мене, що я лишила ся старою панною! Пані д'Юссей, як менї здавало ся, тїшила ся тим подружем, коли менї о вім говорила.

— Сьвіт все тїшить ся, коли хто женить ся.

— Але ви чей щасливі?

— Щасливий, то велике слово. Але так, я мав би — все після людского понятя — я мав би всякі дані, аби справдї бути щасливим.

І дуже поважно похвалив перед нею свою жену, паню дому без закиду, елеґантну, розумну, ох — повну прикмет — не догадуючи ся, що Сильвіяна говорила собі з тиха:

— Якже би я не хотіла, аби мене в той спосіб хвалено! — А впрочім, колиб єї любив, не говорив би менї о нїй.

— Маєте діти? — спитала голосно.

— Нї.

То слово пронесло ся сухо, кинене скоро, на борзї.

— Тим гірше! Жалую єї і вас також! То вчерашне торжество мусїло бути радше прикре для вас, бо пригадувало то, чого не достає в вашім домашнім огнищи.

— Недостає ще дуже богато иньших річий і не здаєть ся менї, аби ті недостачі могли покрити ся там, що я дав би житє ще кільком нещасливим єствам на сьвіті. Бо в часах, в котрих живемо, житє для тих, котрі поважно над тим призадумають ся, не може бути в сути річи нічим иншим, лише послїдною нуждою.

— Лїпше було би, о скілько менї здаєть ся, не роздумувати надто, лиш радше дїлати і йти наперед, як вояк в огонь.

— Вояк бачить ясно свій обовязок і не має ніякого вибору перед собою.

— Віддаючи ся другим цілою душею безподїльно, ми все певні, що виповнюємо наш обовязок, а може то також найлїпший спосіб, аби наша власна доля стала лекшою. Остаточно та мішанина переминаючих радостий, прикрих подій і довгих терпінь, на які чоловік жалував ся, здаєть ся менї від початку сьвіта — то є житє; але виглядає то на проповідь... простіть... от стара привичка учительки! Ми говорили о дітях, я припадаю за ними і тепер я для моїх малих учеників і учениць мов мати. То правда, що не маючи вже ніякого для себе, зробила я з них мою родину. Навіть маю між ними одного, що любить ся в менї.

— То не дивує мене.

— Має чотири лїта і любить ся в менї... обсипує мене цьвітами, сердечностию...

— Все однаке...

— Як бачите...

Єї дрібні і білі зуби заблисли зпоза побілїлих вже уст.

Перейшли кілька кроків мовчки. Замрачене озеро зливало трохи дальше водоспадом; був то одинокий відгомін серед тої тишини враз з шелестом спадаючого від часу до часу сухого листя на мягкий килим, на котрих кроки їх були так тихі, немов би дві тіни ішли побіч себе замість людий. Нараз п. де Бресль задрожав і шепнув:

— Шпигун!

Укритий в тростинї, як чапля в гнїздї, неутомимий маляр, з ногами затопленими в багнї, пробовав, як умів найлїпше, схопити на полотно послїдний подих осїнного краєвиду. Не видко було нічого, лиш безобразний капелюх насунений на очи, вистаючий понад густою тростиною.

(Конець буде).

Русини і Поляки. — Місто Вінніпеґ числить тепер 150 тисячів душ, з того десять тисячів припадає на Русинів.

Д. Петро Зварич з Веґревіл (провінция Альберта) зістав недавно іменований рядом провінциї Альберти мировим судиєю. Се почесне вивисшене д. Зварича — пише „Новий Край“ — є для нас потішаючим доказом, що наші нечисленні інтеліґентні сили в Канаді зачинають занимати важнійші позициї по наших кольоніях. Сего до сеї пори не було — все було в руках чужинців. Тому ми знаючи чесний характер, совістність і знамените образоване д. Зварича щиро ґратулюємо альбертиньским Русинам і д. Зваричеви з нагоди єго нового уряду.

**— Як Натан Мелєт хотів купцем стати.** Пан Натан Мелет, помічник торговельний, занятий від кількох літ в торговли блаватних товарів Аделї Файґенбавмової при ул. Краківскій ч. 10, постановив отворити власну торговлю. Мало то стати ся вже сими днями. Тимчасом пані Файґенбавмова довідала ся, що то не хто інший лиш таки пан Натан обкрадав еї через кілька літ і дала о тім знати на поліцию. Поліция зробила ревізию в помешканю Мелета і знайшла там дійстно множество товарів, вкрадених в склепі Файґенбавмової. Товари ті представляють вартість 2358 корон. Крім того знайдено портфель з готівкою 1230 кор. і три книжочки галицкої каси ощадности на 775 кор. Мелет признав ся до крадежі товарів, а що до гроший, то заявив, що то власність его сестри. Сестра переслухана на поліциї, не знаючи, що брат еї зізнав, сказала, що то гроші брата. З того показало ся, що й гроші походили з крадежі. Пан Натан Мелет замість в склепі, сидить тепер в арешті.

**— Ще про убийство Оґіньскої.** В першій хвили, коли в місті розійшла ся чутка, що Левицкий убив бл. п. Оґіньску-Шендеровичеву, говорено, що поліция довідала ся о тім аж через одну з львівских ґазет. Тимчасом др. Ян Сьвонтковский, властитель Санаториї для психонервових у Львові, так представляє сю справу: Около пів до першої в полудне критичного дня привіз до моєї санаториї п. др. Станислав Левіцкий свого брата Казимира, заявляючи, що тойже перед більше менше годиною застрілив Антонію Оґіньску, артистку міского театру і що бравнінґ має при собі. Знайшовшись в примусовім і прикрім положеню, роззброів я виновника того страшного вчинку і звернув ся телефоном особисто до п. директора ц. к. поліциї, радника Райнлендера, щоби видав дальші зарядженя. В пів години опісля комісар поліциї п. Квятковский привіз Казимира Левицкого разом з опечатаними мною предметами доказуючими злочин на інспекцию поліциї. — Поволи виходять на верх справи, котрі сам поганий злочин ставлять в ще поганійшім сьвітлї. Показуєсь іменно, що Левіцкий змушував свою жертву до сходин з собою, що грозив її оголошенєм листів і взагалї скандалом. Убийник носив ся мабуть з наміром убити і мужа своєї жертви, а на ту гадку наводять знайдені в помешканю Левіцкого перука, вуси і борода а також і пересторога, якої уділив п. Шендеровичеви брат убийника словами: „Зробіть щось з братом, він підсїдає на вас і хоче вас застрілити“.

**— Поборюванє неграмотних на Буковині.** Буковиньска краєва Рада шкільна письмом з дня 11 падолиста с. р. поручила всім управам народних шкіл закладати в дотичних місцевостях курси для анальфабетів. Зазначено при тім, що курси ті мають обнимати не лише особи, що виросли із шкільного віку, але також молодіж, що хоч стоїть у шкільнім віці, але з ріжних причин ухилила ся від шкільного обовязку. Про з'орґанізоване кождого такого курсу належить донести дотичній окружній Раді шкільній, котра ведучи нагляд над наукою, має стреміти до цілковитого викоріненя анальфабетизму на Буковині. Годить ся тут пригадати, що ще в 1908 р. краєва Рада шкільна в Чернівцях призначила із шкільних фондів 5.000 корон на ремунерацию для учительства, ведучого такі курси, коли в такім курсї буде що найменше 10 участників. При розділї ремунерациї придержують ся шкільні власти такої норми, як при розділї ремунерациї за повторну науку, то значить, 20 корон за кожду годину тижневої науки. Отже коли пр. наука відбувала ся 5 годин тижнево, то учитель, ведучий курс, дістане 100 корон ремунерациї. Курс такий триває до 15 марта. Наука обіймає читане і писане в рідній мові та головні основи з рахунків.

# Телеґрами.

**Будапешт** 29 гррдня. О 12 год. в полудне відбуло ся торжественне приняте угорскої делеґациї. Президент Зічі в своїй промові славословив Цісаря яко князя мира. — Архікнязь відповів на ту промову так само як австрийскій делеґациї.

**Будапешт** 29 грудня. Архікнязь Франц Фердинанд приняв нинї перед полуднем насамперед бар. Бінерта а відтак ґр. Кін-Гедерварія на авдиєнциї.

**Барцельона** 29 грудня. Робітники вуглеві і заняті набором вугля розпочинають завтра загальний страйк.

**Льондон** 29 грудня. Бюро Райтера доносить з Тегерану: Відповідь перского правительства на послідну анґлійску ноту в справі непокоїв в полудневих провінциях держави вже вислано. Як зачувати, відповідь та стверджує, що головна дорога Абушір-Шірас єсть вже забезпечена і від 5 грудня с. р. не було на ній ніякого нападу розбишацкого. Каравани можуть на ній спокійно переходити.

**Ель Разо (Тексас)** 29 грудня. Внаслідок вибуху динаміту засипало в одній копальни 20 робітників. Є обава, що всі згинули.

## Курс львівский.

| Дня 28-го грудня 1910. | Платять K c | Жадають K c. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. | 683·— | 692·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 450·— | 460·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Яси | 556·— | 562·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку | 545·— | 555·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5 прц. преміов. | 109·70 | 110.40 |
| Банку гіпотечного $4^{1}/_{2}$ прц. | 99·— | 99·70 |
| $4^{1}/_{2}$% листи заст. Банку краєв. | 99 40 | 100 10 |
| 4% листи застав. Банку краєв. | 94·20 | 94·90 |
| Листи застав. Тов. кред. 4 прц. | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос в $41^{1}/_{2}$ літ. | 95·50 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 92·70 | 93·40 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні галицкі | 98·10 | 98·80 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%. | 99·30 | 100·— |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К. | 92·70 | 93·40 |
| Позичка краєв. в 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 К. | 93·20 | 93·90 |
| „ м. Львова 4% по 200 К. | 92·30 | 93·— |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова | 112·— | 120·— |
| *Курс віденський:* | | |
| Австрийскі черв. хреста | 97·— | 103·— |
| Угорскі черв. хреста | 67·— | 73·— |
| Італїянь. черв. хр. 25 фр. | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 К. | 65·— | 73·— |
| Базиліка 10 К | 44·50 | 50·50 |
| Йошіф 4 К | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский | 11·37 | 11·49 |
| Рубель паперовий | 2·51 | 2·54 |
| 100 марок німецких | 117·60 | 118·— |
| Доляр американьский | 4·80 | 5·— |



# Надіслане.

**— Найгарнїйшими дарунками для дітий** і шкільної молодїжи на сьв. Николая, Різдво і Новий Рік — се звістні зі своєї дешевости, гарного, добірного змісту видавя Руского Тов—а Педаґоґічного. Купуючи свої рідні видавя, учимо наших дітий любити все, що своє, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв йдуть на удержанє шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовленями впрост до канцеляриї Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовленя роблені в послідній хвилї не може канцелярия як слїд виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дітий в віці від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дітий. Для старших знова, для читалень і инших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „Подорож довкола землї“ по ціні 1·50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся поверх 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своїм чемним дітям місто всяких витребеньок, книжки Руского Тов-а Педаґоґічного а зробите тим дитинї приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.



**— Русні диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Иосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане.

**— Подорож довкола землї,** весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

**— Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).